

tryggende Maade, hoorpaa man kunde ordne den Myndighed, som man vil overlade Skibsinspektørerne. Der falder og saaldt ogsaa fra det ærede Medlem Udtalelser, som syntes at tyde paa, at man antager, at Skibsinspektørens Virksomhed og i det Hele Følgerne af denne Lov ville blive mere omfiggribende, end jeg tror. Det ærede Medlem sagde ganske rigtigt, at Loven efter hans Formening vilde have stor Betydning allerede ved sin Tilstedeværelse, at den i de allerfleste Tilfælde vilde gjøre, at Rhederierne vilde blive mere opmærksomme paa Skibene, saa at man vilde undgaa hyppige Undersøgelser. Men jeg er ogsaa overbevist om, at selv om man ikke vil forstærke Opmærksomheden, ville Skibsinspektørerne ikke faae nær saa meget at varetage, som man i Almindelighed mener. Det er betegnet i Lovforslagets § 4, hvad deres Hovedhverv skal være, nemlig at søge at forstærke sig nye Kjenndskab til vor Handelslaade. Jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt, jeg tror, der findes Personer, som ere saa nye bekjendte med vor Handelslaade, at de iforveien med nogenlunde Sikkerhed vide, paa hvilke Steder og af hvem man kan vente Udsendelse af usødygtige Skibe. At reise om i Landet for at lede efter disse, vilde være en Opgave, som Inspektørerne ikke kunde løse. Jeg tror derfor heller ikke, at hele denne Institution, hvis den kommer istand, vil virke saa generende for Rhederierne og Skibsfarten, som man er tilbøjelig til at antage. Det vil naturligvis være en Opgave for Regjeringen at finde de Mand, som efter alle Forhold ere de mest egnede til at udføre Skibsinspektørernes Functioner, men det vil vistnok findes rimeligt, at jeg ikke her paa Forhaand kan udtale, i hvilke Klasser af Mennesker man vil søge saadanne Skibsinspektører.

Det ærede Medlem fremsatte adskillige Bemærkninger om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget; dem skal jeg omtale saa kort som muligt, da jeg antager, at Lovforslaget vil blive gjort til Gjenstand for Dørværelse i et Udvalg, og tror, at nogle af de Bemærkninger, der ere fremsatte, ikke ere nye. Jeg tror ikke, det er heldigt at forandre Bestemmelsen om Sammensætningen af Besigtigelseskommissionerne derhen, at det skulde være Rejsbetjenten, der var Formand for denne Kommission. Det vil være ønskeligt, at det er en Mand, som forener den fornødne juridiske og praktiske Gyde til at kunne forestaa en saadan Forretning med noget Kjenndskab til de paagjældende Forhold, og skulde man vente, indtil Rejsbetjentene igjennem Praxis erhvervede sig en saadan Indsigt og Kjenndskab til Særforholdene, turde det være, at man paa sine Steder kom til at vente temmelig længe. Iøvrigt kunde det ogsaa, hvis Loven skulde medføre betydeligt Arbejde, om ikke paa alle, saa paa enkelte Steder, ogsaa blive en Tilvært til Arbejdet af en betænkkelig Natur at lægge paa Rejsbetjentene. Hvorvidt det er hensigtsmæs-

sig, at et Skib i Forbiseiling kan stoppes eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om. Det ærede Medlem var enig i, at Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Mandskabets Ret til at forlange Undersøgelse vare at foretrække for Landstingets; ogsaa dette Spørgsmaal skal jeg ganske lade ligge her. Naar det ærede Medlem mente, at det var aldeles illusorisk at paalægge Mandskabet Erstatningspligt for det Tilfælde, at det havde foranlediget en uberettiget Stopning af et Skib, da kan jeg ikke anerkjende, at denne Bestemmelse ubetinget kan siges at være uden al Betydning; men Bestemmelsen i Loven er affattet saaledes, at der kun i det Tilfælde, at det paa en overordentlig isinesalbende Maade har været uberettiget fra Mandskabets Side at stoppe Skibet, vil være Tale om Erstatning, endsiige Straf. Det ærede Medlem mente endelig, at der manglede Bestemmelser for, i hvilket Forhold Straffskylden kom til at paahvile enten Rhederen eller Skibsføreren. Han udtalte, at, naar Skibsføreren havde gjort Rhederen opmærksom paa Skibets Usødygtighed, maatte han være angerløs, naar han efter Rhederens udtrykkelige Opfordring gik ud med Skibet. Dette forekommer mig ingenlunde; jeg mener derimod, at de begge to blive straffskyldige i et saadant Tilfælde, derom kan der vist ikke være Tvivl. Jeg skal hermed slutte de Bemærkninger, jeg havde at gjøre til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem. — Jeg antager jo, at Lovforslaget vil blive gjort til Gjenstand for Undersøgelse i et Udvalg, og jeg haaber ogsaa, at den sidste Lids Erfaringer maa bidrage til Lovens Fremme. Jeg sigter her ikke blot til det Ulykkestilfælde, der er indtruffet paa Vestkysten af Sjælland, men ligesaa godt kunde have truffet et andet Sted, og som ligesaa godt kan gjentage sig imorgen som om fjorten Dage. Det er i det Hele ikke noget Nyt eller Ubekjendt, at der farer Skibe fra danske Havne, som kunne risikere samme Skæbne, det veed man meget godt, men det er et ganske oplysende Exempel, som har bidraget til at sætte en lille Smule Liv i den noget lunkne Stemning, der var kommen tilstede i dette Spørgsmaal ved en Modstand fra forskjellige Sider, som har været mere forklarlig end berettiget. Jeg haaber, at den Stemning, der er nu er tilstede, vil give Flugt i Loven, og jeg vil ogsaa haabe, at Exemplet fra andre Steder, navnlig fra England i den nyeste Tid, yderligere vil bestyrke den Bægt, som jeg tror, der bør lægges paa, at det ikke er Skibet alene, men ogsaa Ladningen og Udrustningen, som det kommer an paa, og som der bør søres Tilsyn med, naar man vil sikke sig mod det Tab af Menneskeliv og Værdier, som denne Lov gaar ud paa at værne imod.

Stürup: Da jeg i forrige Samling har udtalt mig med stor Vidtløftighed om denne Sag, skal jeg idag fatte mig i meget stor Korthed. Jeg